

EN CISCO I LA PONA

Al començar aquest reportatge, ens trobem en que el Cisco i la Pona ja l'estan fent petar des de molt rato. Avui ens evitarem les molèsties de presentació que són tan corrents en aquests casos.

I ara posem atenció en la Pona que és la que té la paraula, cosa molt estranya en ella, si es té en compte que gairebé no diu mai res.

—Doncs si; hi ha molts dies que es troba malalta. Però ara ja està més bé. Ahir vespre tan sols tenia 45 graus de febre.

—Com? Què ja saps el que dius, Pona?

—Si home, que ho sé. El metge m'ho va dir. El vaig trobar quan anava de compres i jo que li pre-

—Ah, ja! Res! Gràcies.

I tot seguit el Sr. Cap de Redacció va prendre els originals per fer-hi les respectives esmenes. Al cap d'una estoneta em fixo que el referit senyor fa un sospir profund i s'aixuga la suor que li devallava front avall. Aquells papers semblaven unes solfes; no hi havia paraula que no fos retocada. (Jo vaig pensar que alló volia dir que no ho fèiem gaire bé.)

—Companys, no teniu compassió. No veieu com me feu suar?

El Sr. Tirs agafa un periòdic vell i li fa vent. Jo m'hi apropo i li dic: —Vol que l'ajudi?—i me n'adono que ja estava llest.

Després de breus moments el Sr. Director recomana a tots bon comportament i sobre tot recollir forces noves per poder omplena la secció de *Ressons*, puix s'apropa el dia de la publicació, i tot seguit aixeca la reunió.

Si no fos que jo he plorat un xic, tot lo altre ha anat bé. Hi ha hagut ordre i s'ha treballat força i jo he pogut fer un cigarret, que Déu ni dó.

Són les 12 i 3 minuts i ens trobem tota la colla al carrer contemplant les estrelles. Està serè. Demà potser farà bon dia.

Ens acomiadem—Bona nit—Bona nit i fins un altre divendres.

ARMAND JALEO

gunto—«I la Tresona?—I ell que em fa—Un xiquet més bé. Tant sols té 37 i 8». Però com que sé sumar, fixa't si no fan 45.

—Bueno, i d'endevinalles com estem. Es que fa molt rato que has arribat i encara no has donat senyals de vida per aquest cantó.

—Ui! Quina pressa porta el reiet de casa.

No és pressa per mi. Es que allavors se't fa tard desseguida.

—Ai si, tens raó. A veure si saps qui són aquests dos colomets.

En la taquilla un xicot presoner d'embans de fusta. molt rialler sempre el veureu; més si amb atenció us fixeu quan entre les fustes es troba, la màxima atenció posa en la de *faig*, com hi ha neu.

—Ui, ui, ui quin embolic! Em podries dir-me tan sols....

—No res. Ni mitja paraula. Barrina.

—Saps Pona, que el dimarts passat tinguérem festa de la bona? Fins orquestra de fora i tot.

—Si; així m'ho van contar.

—Va ésser molt lluida. Al matí, sardanes. A la tarda, concert a la plaça. Oh! Va passar una cosa molt xocant a la plaça. Veuràs. Tota estava plena de gent. Els músics preparats amb llurs instruments i el director ja fent la senyal per començar, quant tot d'una, aquest es posa a cridar—¡Alto, alto!. No podem tocar aquí—I era veritat. Allà, en un pal de conducció d'energia elèctrica s'hi llegia amb un caràcter de lletra molt clar: «No tocar. Peligro de muerte.»

I que, no portes altres endevinalles?

—Que si en porto? Ja en tindràs per fer-te passar les cabòries, si es que en tens. Va la segona.

Un jove rós amb palica que en un mas gran fa estada, xicoteta que amb llet trafica d'altre mas se n'ha triada, n'és bona, llesta i endreçada, sembla que al mirar suplica.

Noia, noia. Cada dia ho compliques més.

Cisco, no siguis careto mira que aixó ho sap tothom que sens ser-ho, majordom l'hi diuen a un tal Niceto. Pel que's veu, si res no es canvia esdevindrà gran devot d'una simpàtica Maria que és de vella església filla i bondadosa ans que tot.

—Pona, tot el que vulguis menys malparlar-me. Que no saps el significat de la paraula «careto»?

—Si que el sé. Però no t'enfadaràs per aixó, oi?

—Es que careto vol dir animal.

—Si no pots ofendre't, home.

—Que vols dir que ho soc?

—No és aixó. Que no t'has fixat que estem en plé Carnaval?

—I vols dir que per Carn estoltes tot si val. Aixó ja són raons que no porten raons.

—Saps que l'Armand Jaleo ha pujat d'estat?

—No en sabia una paraula.

—Si noi, fins ha posat criat. Per cert que és bastant llonsa.

—Qui, en Jaleo?

—No home. El criat. Figura't que no fa molts dies es presentà a casa seva un senyor interessant-se per parlar amb ell.

—Amb qui, amb el criat?

—No. Amb en Jaleo. Aquest al dir-li si era un negre el que el demanava l'hi contestà. No ho sé. No l'hi he preguntat.

—Si que ho és d'enza. Es porta l'oli. S'han acabat les endevinalles?

No encara. Tingues paciència Pren nota d'aquesta altra.

D'una Pilar aixerida

se'n conta amb raó patent,

que un elegant pretendent el seu amorós cor en crida.

Del sacrifici no en pren mida

tant si el temps es bó com no,

ell no falla i amb passió

porta esperança, que es vida.

—Aquesta Pilar es....

—Ni una paraula. Tens d'endevinar-les ben sol.

—Ai que patirem, Pona.

—Saps qui ha de patir? La Sinforosa de cân Burrianta. Figura't que el seu marit sortí de viatge no fa molts dies, i a l'endemà rebé una carta que deia així.—I traient-se de la butxaca, va dient. Me la vaig apuntar per llegirte-ja. Escolta: